

ненъ войскаръ въ околностъ-тѣ на Болоніѣ? Крайгъ бѣше до толкова смѣтенъ въ ума си, што неможеше да си припомни случкѣ-тѣ. «Но азъ помнѣ добрѣ,» — отговори стотникъ-тѣ, — «Азъ съмъ онзи раненъ войскаръ, кому-то спомогнѣхте тогава. Провиденіе-то Божіе даде въ мож-тѣ рѣкѣ, да върнѣ чловѣколюбіе-то вы, кое-то показахте тогава на единъ странникъ. Вый сте сега свободни; ваши-тѣ другари трѣбва да гы заведѣ съ мене, но заради васъ щѣ покажѣ и на тѣхъ милость-тѣ коя-то стои въ мож-тѣ рѣкѣ.» — Той сега му даде нѣщо пары кои-то имаше съ себе си, и му даде добрѣ съвѣтъ какъ да направи за да избѣгне. Крайгъ ся прости съ него съ благодареніе. Въ пѣтуваніе-то прѣзъ Италиѣ, въ кое-то той улови скрѣты пѣтеки за да избѣгне прѣслѣдваніе-то, свършихъ му ся пары-тѣ. Той сѣднѣ при края на единъ горѣ за да помисли за свое-то положеніе, и слѣдъ малко съзрѣ едно куче кое-то ся приближи къмъ него и носеше единъ ки-

сѣнъ въ уста-та си. Крайгъ си помисли че куче-то може да е проведено отъ единъ зломысленикъ кой-то ся крыеше въ горѣ-тѣ, и за това пѣдеше куче-то. Но куче-то не ся отдрѣнѣ до гдѣ-то той